

долни-тъ си перясти крила, на сѣкадѣ, и често, ту прелѣвахъ надъ пѣтника, ту пребрънчавахъ край него, ту, и нѣкоги, ся ударяхъ у коня и падахъ на земѣ-тъ. Птици-тъ испѣвахъ предъ-вечерниѣ-тъ си пѣсень и ся готвѣ да идѣтъ на гнѣзда-та си да ношувать. Пѣтпѣдъчки-тукъ-тамъ ся убаждахъ изъ нивѣ-та съ своиѣ-тъ обикъ-венниѣ пѣснь и ся готвѣхъ да покажѣтъ, че природа-та ношѣ не дрѣми. Жяби-тъ въ околи-тъ долища си тъкмѣ и гласѣхъ пѣсень-тъ, като ся обаждаше по нѣкоя си, като предвѣстникъ на всенощный имъ концертъ.

Слънце вече засѣдаше, а пѣтника не знаеше пѣтя, се пакъ не ся грижаше, като глѣдаше на лѣво, отъ къ-Истокъ, че има двѣ села: Козарювецъ и Добридѣль. Той мисляше, че се ще срѣшни нѣкого да го попыта, дѣ ще изведе пѣтя. Нъ, за, нѣговъ, злѣ честь, земледѣлци-тъ това врѣме не ходѣтъ твърдѣ изъ сѣяни-тъ ниви, освѣнь, а ся случи нѣкой да плѣви; тѣ ходѣтъ къмъ онаѣмъ стра-коя е оставена за угъри, дѣ имъ сѣ мисирѣ-тъ, дыни-тъ проса-та.

Пѣтника не срѣшна никого, а слънцето засѣдна.... В-сто пѣтници, той срѣщаше само прилѣпи и свѣтулки, и често му прекръстосвахъ пѣтя, ту насамъ, ту нататкъ, и си отпущахъ фосфорическѣ-тъ свѣтлинѣ на прѣсѣкулки.

Съ кого да си раздѣли мысли-тъ, ако не пакъ съ В-рача: „Вранчо, каза му той, трѣба вече да ся зели нѣгди-женѣтъ; зашто-то стари-тъ казвѣтъ, че, догдѣ не ся отл-ни снопѣ, не ся быле появявали свѣтулки.“ Къто изд-това, коня прихна, махна си главѣ-тъ нагорѣ, юзда-та дрѣнка и пакъ об'лада няма тишинѣ: нищо не ся чувал-освѣнь — тропота на Вранчови-тъ подкови....

Пѣтя ся продължаваше тихо, пѣтника изведнѣжъ-глѣда, че надъ Старѣ планинѣ ся подади мѣсеца и под-малко ся изтъркули кѣто водениченъ камѣкъ, чървенъ к